

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

พิกษา

ก่อนจ้งหัน

พระมามากตลอดสำหรับวัดนี้ ความเพียรของท่านทั้งหลายคืออะไร ตั้งสติให้ดี สติให้อยู่กับตัวตลอดเวลา เคลื่อนไหวไปมาที่ไหนสติกับจิตให้ติดแนบกันไปอย่าเผลอ นั่นละมีสาระอยู่ในนั้น ถ้าสติขาดเสียอย่างเดียวไม่เป็นท่าละความเพียร จำคำนี้ให้ตึนะ สติเป็นพื้นฐานๆ ตลอด เวลามีสติจะไม่ค่อยผิดพลาดงานภายนอกก็ดี งานภายในกิเลสก็ไม่เกิด กิเลสจะเกิดเวลาเผลอสติ เช่นสังขารปรุงแปบออกมา สติเผลอแล้ว แล้วสังขารผลักดันออกมาสติมีอยู่จะรู้ทันทีๆ บังคับไม่ให้ผลักดันออกมาคิด จำให้วิธีทำความเพียร สติเป็นเครื่องบังคับและบีบบังคับกิเลสได้เป็นอย่างดี อย่าสักแต่ว่าทำนะทำความเพียร

อยู่ที่ไหนมีสติ คือความระลึกรู้ๆ ตลอดเวลาๆ เวลาเข้าทางจกรมสติก็ติดแนบ ออกก็ติดแนบ เดินจกรมก็ติดแนบกิเลสจะไม่เกิด แล้วจิตจะมีวันสงบ เพราะสติเป็นเครื่องคุ้มครองรักษาจิตใจไว้ด้วยดี กิเลสอยู่ภายในมันจะไม่ผลักดันออกมา เราอย่าเข้าใจว่ากิเลสมาจากทางโน้นทางนี้ กิเลสอยู่ภายในใจนั้นแหละผลักดันออกมาให้อยากคิดอยากรู้ อยากเห็นต่างๆ นี้ มีแต่เรื่องกิเลสอยู่ภายในผลักดันออกมาให้อยากๆ ถ้าสติมีอยู่แล้ว บังคับเอาไว้มันก็ไม่ออก กิเลสก็ไม่เกิด จุดนี้เป็นจุดสำคัญมาก วิธีทำความเพียรสติเป็นพื้นฐาน บังคับให้ดี เรื่องความคิดความปรุงนี่อยากที่สุดนะ เรื่องอยากไม่มีอะไรอยากยิ่งกว่าความอยากคิดอยากปรุง มันหากเป็นของมันอยู่ในนั้น เพราะมันขำนิขำนานู เรื่องของกิเลสขำนานูมากที่สุด ขำนานูในวัฏจักร บนหัวใจสัตว์ตลอดมาก็กับที่กัลป์ อยู่ที่จุดนี้เท่านั้น ถ้าสติบีบบังคับเข้าไปๆ นั้นเรียกว่าไปทำลายโรงงานของกิเลส อยู่ตรงนั้นแหละ พากันจำให้ตึนะ

ข้อวัตรปฏิบัติอย่าให้บกพร่อง ทุกสิ่งทุกอย่างกิจการงานของพระ ที่เป็นข้อวัตรปฏิบัติภายนอกให้มีสติ ถ้าสติมีแล้ว ทำงานอะไรก็เรียบร้อย ถ้าสติเผลอไปเสียไม่ว่างานภายนอกภายใน เลอะๆ เทอะๆ ไปทั้งนั้น จำคำนี้ให้ตึนะ วัดนี้เป็นวัดที่ตั้งหน้าตั้งตา ประกอบความพากเพียรมาตั้งแต่ต้นเริ่มสร้างวัดสร้างวามิตลอดมา จึงไม่ให้บกพร่อง งานการอะไรจะมีมากนัก ไม่ให้เข้ามายุ่งในงานประกอบความพากเพียรอันเป็นงานใหญ่โต

ของพระเจ้า นอกนั้นเป็นงานซ้ำคึกคะมาก งานนั้นงานนี้มีแต่งานกิเลส ไม่รู้ว่าเป็นงานกิเลส สติเคลื่อนไปบอออกไปนี้มันเอาไปกินหมดแล้วๆ จำให้ตึนะ ให้พร

หลังจ้งหัน

เดี๋ยวนี้มันค้นไปหมดทั้งตัวนะเรา ไม่ทราบเป็นไง แต่ก่อนค้นเป็นที่ๆ ที่นี้ค้นไปหมดทั้งตัว ค้นที่นั่นค้นที่นี้ เกาที่นั่นเกาที่นี้ อยู่อย่างนั้น มันอะไรก็ไม่รู้ ไอ้ยาแก้คันนี้ มองหากฎิไม่เห็น มีแต่ยาล้อมรอบ ยาแก้คัน ไอ้คันนี้ก็ล้อมยาอีกทีหนึ่ง มันไม่ได้หาย (ขออนุญาตคะ หลวงตาคงจะเป็นแพ้ยาคะ) นั่นละเราจึงบอกว่าให้งดยาทั้งหลาย เพราะตามปรกติเราไม่เคยยุ่งกับยามาแต่ไหนแต่ไร ยิ่งออกปฏิบัติด้วยแล้วยาเม็ดเดียวไม่เคยติดยามเลย เป็นอะไรก็ขัดกันเลยๆ

พอพูดอย่างนี้แล้วก็ระลึกที่พ่อแม่ครูจารย์มาป่วยอยู่ที่หนองผือ ไข้มาลาเรียนี่ละเรา ตัวเก่งละ คือไข้มาลาเรียนี่ถ้าอยู่ที่เดียวไข้เท่านั้นมันก็หายไป ถ้าเปลี่ยนที่เรื่อยไข้เรื่อย ก็เรามันเปลี่ยนที่เรื่อยมันก็ไข้เรื่อย มาอยู่หนองผือนี่ก็เหมือนกันไข้ พ่อแม่ครูอาจารย์นี้ให้พระเอายามา ยาอะไรก็ไม่รู้แหละ ให้พระเอายามาเม็ดหนึ่ง เรานอนลุกไม่ขึ้น ท่านให้พระเอายามาให้เราฉัน เราบอกเราไม่ฉัน ท่านให้เอามา เาละยังไม่ฉันแหละ พระก็เอากลับคืนไป ไม่นานท่านมาเอง เราอยู่แคร์เล็ก ๆ พอมา “โหนเป็นยังงัไข” ท่านว่าอย่างนั้นนะ

ที่แรกท่านให้พระเอายามาให้ฉันก่อนแต่เราไม่ฉัน พระเอากลับไปหาท่าน แล้วท่านมาเองมาหาเรา “โหนเป็นยังงัไข” ท่านพูดแปลกๆ นะอุบายวิธีการ ไข่นี้มันคอยยาเม็ดนี้แหละ โหนใครเป็นไข โย้ ไข่นี้มันคอยยาเม็ดนี้แหละ นี่ๆ ท่านเอามาเองนะคราวนี้ นี่มันคอยยาเม็ดนี้แหละ พอฉันยาเม็ดนี้แล้วหายเลย ยานี้เทวดาสู้ไม่ได้ เอ้าๆ จะทำยังงัก็ท่านเอาไปให้ เรากี่ฉัน ฉันแล้วเรากี่ไม่เคยสนใจกับยา ท่านก็ไม่เคยสนใจกับยาว่าฉันแล้วจะเป็นยังงั ท่านก็ไม่เคยถาม ไอ้เรากี่ไม่เคยพูดถึง หายมาจนกระทั่งปานนี้ละ เกี่ยวกับเรื่องหยุกเรื่องยา ถึงขนาดพ่อแม่ครูจารย์เอายามาให้ฉัน ไม่ได้ยุ่งกับหยุกกับยาอะไรนี้แต่ก่อน ท่านเห็นว่าจริงจังทุกอย่างแล้วท่านก็มาให้กำลังใจ ความหมายว่างั้นแหละ

ก็ท่านเคยปฏิบัติมาแล้วต่อลูกศิษย์ของท่าน อาจารย์มหาทองสุก ดังที่เขียนไว้ในประวัติท่าน ดูเหมือนมีนะ ที่เป็นไข้อยู่ทางเชียงใหม่ นิสัยของท่านเรียบๆ นิสัยอาจารย์มหาทองสุก เวลาเป็นไขก็เลยกลายเป็นอ่อนไปเลย ท่านไปเยี่ยมไข้อาจารย์มหาทองสุก ดังที่เขียนไว้ในประวัติท่าน ท่านได้ทำทดลองดู เป็นยังงัเป็นไขอ่อนเป็ยก ผู้หญิงไม่ได้ ไปเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มเสีย เอาเครื่องนุ่งห่มผู้หญิงมา เราเป็นผู้ชายแต่ดูมันอ่อนแอท้อแท้ สู้

ผู้หญิงไม่ได้ ไปเอาเครื่องนุ่งห่มของผู้หญิงมานุ่งห่มเสีย เอาเครื่องนุ่งห่มผู้ชายไปให้ผู้หญิงเสีย ท่านว่าฉัน ทางนั้นก็เลยร้องให้ท่านอาจารย์มหาทองสุก พอท่านเห็นอาการอย่างนั้นแล้วท่านพลิกนะ เออ คงไม่ได้ผลแล้ว คงจะเสียใจ ไม่ได้ผลละคราวนี้ คราวหลังพลิกใหม่ คราวนี้ โอ้ย อ่อนนิ่มไปหมด อันนั้นดีอันนี้ดี ยาอะไรดี ๆ หหมดเลย นั่นเป็นอย่างนั้นนะท่าน พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงของท่าน

สำหรับเราเองเราไม่เคยกับยา บอกอย่างนั้นจริง ๆ ไม่เอาเลย เทียวยาเม็ดเดียวก็ไม่เคยติดยาม เป็นอะไรซัดกันเลย ๆ มาอยู่หนองผือก็แบบเดียวกัน ท่านจึงให้พระเอายามาให้ฉัน เรายังไม่ฉันอีก ที่นี้ท่านก็ถือมาเอง เมื่อเห็นว่าจริงจังแล้วท่านก็ถึงกัน มาเองเอายามาให้ ใช้มันคอยยาเม็ดนี้แหละ คือคอยยาเม็ดท่านถือมานั้นละ ฉันยานี้มันหายละ เอ้า ยานี้ยาเทวดาสู้ไม่ได้ เอ้าฉันลงไปนี้หายเลย เราจะทำยังไงก็ท่านเอาไปให้เอง ตกลงเรากี่ฉัน

ฉันแล้วเรากี่ไม่สนใจกับยา ท่านก็ไม่สนใจถามเรากี่เลยนะยาเม็ดนั้น เท่านั้นแหละ ใครจะไปเตี้ยยิ่งกว่าหลวงปู่่มั้วะ เรื่องความเตี้ยเตี้ยทางด้านจิตใจ เรายี่ โห เรื่องใช้มาลาเรียนี้โซกโซนที่สุดเลยเรา เพราะไม่อยู่ที่เก่า เดี่ยวอยู่ที่นี้แล้วไปอยู่ที่นั่น เอ้าใช้อีกใช้มาลาเรีย หมอเขาบอกว่าใช้มาลาเรียถ้าอยู่ที่เดี่ยวมันใช้เสียที่เดียวเท่านั้นหายไปเลย ไม่ใช่ใช้อีกแหละ ถ้าเปลี่ยนที่เรื่อยใช้เรื่อย เขาว่า อันนี้เรามันเปลี่ยนที่เรื่อยมันก็ใช้เรื่อย ๆ มาหนองผือนี้ก็ใช้ ใช้มาลาเรีย ไม่เคยมียานะ ไม่เคย

ไปอยู่ที่ไหนมีแต่ใช้มาลาเรียเพราะเปลี่ยนที่เรื่อย เปลี่ยนที่เรื่อย ใช้มาลาเรียจะมีหมอเขาบอกว่าถ้าเปลี่ยนที่ไปเท่าไรมันก็ใช้ไม่หยุดละ มาลาเรียใช้เรื่อย ถ้าอยู่ที่เก่าแล้วก็ไม่ใช้อีก ใช้เท่านั้นแหละเขาว่า แต่เรามันเปลี่ยนที่เรื่อย อันนี้ถึงได้บอกว่ามันยุ่งเพราะยาเหล่านี้ละ เวลานี้ยามาเป็นสนามรบติดกันอยู่กับร่างกายของเรานี้ เราจึงบอกให้หยุดยา เราไม่เคยอย่างนี้ไม่เคย มันซูลมุนเหลือเกินยา ก็มีคราวนี้ที่ยามารุมเรามาก แทนที่โรคจะหายไป กลับกำเริบ เป็นแบบหนึ่ง ๆ ขึ้นมาโน้น มันไม่เห็นเป็นผลว่าหายด้วยยานะ มันเหมือนเป็นความกังวลวุ่นวาย โรคแปลก ๆ เกิดขึ้นมาเรื่อย เป็นเรื่อย เราจึงบอกให้เลิกยาเสียก่อน

เราไม่ได้เป็นน้อยกว่ายานะ อะไรมาเราดูมันตลอด นี้เราก็อโนโลมไปอย่างนั้น ฉันไป เราไม่ได้เคยตื่นเต้นกับหยูกกับยาอะไรนี้ ฉันไป ๆ มีแต่ผลลปรากฏขึ้นมาเรื่อย ๆ ผลบวกไม่มี จึงบอกให้หยุดเสียก่อน ยาอะไร ๆ ให้หยุด ให้เหมาะที่สุดแล้วให้เราอยู่คนเดียวเรา ไม่ต้องเอาอะไรมายุ่ง เราจะดูของเราเอง เพราะเรารับผิดชอบในร่างกายเรา มาตั้งแต่เกิดแล้ว ว่างั้นเลย ทำไมจะไปเอาอย่างอื่นมารับผิดชอบยิ่งกว่าที่เราเคย

ปฏิบัติมา จึงว่าให้งดเสียก่อน ยาอะไรลงไปไม่เห็นเป็นผลเป็นประโยชน์นะ มีแต่กวนเรื่อย ๆ เลยกลายเป็นผลลบไปเรื่อย ๆ จึงว่าให้พักเสียก่อนยา

ให้เราอยู่ลำพังเราสบาย ถ้าเราอยู่ลำพังเรา เราสบายที่สุดไม่มีอะไรยุ่งเลย ดูแต่เรื่องของชั้นมันติดมันตันของมัน ไม่มีอะไรเข้ามากวน อันนั้นมากวนอันนี้มากวนที่มันก็เสริมขึ้นในชั้นเลยยุ่งไปหมด เราเคยบอกแล้วว่าสมมุติทั้งหมด จิตเวลามันยึดนี้ครอบโลกธาตุ กระแสของจิตครอบได้หมด ยึดได้หมด เวลามันปล่อยเข้ามา ๆ ปล่อยเข้ามาทั้งหมด จนกระทั่งถึงร่างกาย ส่วนเหล่านั้นปล่อยมันก็แล้วไปเลย ส่วนร่างกายนี้ปล่อยแล้วมันไม่แล้วของมัน นี่จึงได้ว่า อ้อ เรื่องสมมุติทั้งหมดนี้มารวมอยู่ที่ชั้นนี้แห่งเดียว คือชั้นนี้อยู่กับเรา เราเป็นผู้รับผิดชอบในชั้นนี้ ความรู้ที่รับผิดชอบอยู่ในนี้ อะไร ๆ ไม่มายุ่งมาเกี่ยว

แต่เรื่องชั้นนี้ยุ่งตลอด เขาก็ไม่ได้บอกว่าเขายุงนะ เขาหากเป็นของเขาเอง เช่นอย่างคั่นคั่นคั่นนี้ก็เป็นเรื่องของชั้น เจ็บนั้นปวดนี้อยู่ในชั้นนี้ ไม่ได้อยู่ที่อื่นนะ มารวมอยู่ในชั้นนี้ จึงว่าเอ้อสมมุติทั้งหมดอยู่ที่นี้ ถึงจะปล่อยจะวางเสมอทั้งหมดแล้วก็ตาม แต่ในชั้นนี้ยังมีการแสดงให้เห็นอยู่ ถึงปล่อยขนาดไหนมันก็แสดง เช่นเจ็บนั้นปวดนี้ หิวกระหายอะไรอยากหลับอยากนอน เหล่านี้เป็นเรื่องกวนเป็นเรื่องการแสดงของชั้นนี้ แต่เขาไม่ได้บอกว่าเขารบกวนเรา เราประมวลมาพูดว่าสมมุติทั้งหมดมาอยู่ในชั้นนี้ที่จิตรับผิดชอบ นอกนั้นไม่มี แต่ในชั้นนี้ถึงไม่ยึดมันก็มีของมัน

เหมือนกับว่ามีผู้มีคนมีเด็กเดินขวักไขว่ไปมาอยู่อย่างนั้นละในห้องนั้น ผ่านไปผ่านมาอยู่ในห้องนั้น ห้องนั้นคือชั้นทั้งหมด แล้วอาการที่มันแสดงอยู่ในห้องนั้นเหมือนสัตว์อะไรเดินผ่านไปผ่านมาอยู่ในนั้นแหละ อยู่ในห้องนั้นละ ที่อื่นไม่มี แต่อยู่ในห้องคือห้องชั้นมันมี เราจึงได้ดู อ้อ สมมุติทั้งหมดรวมแล้วมาอยู่ในชั้นนี้แห่งเดียว นอกนั้นไม่มีมาอยู่ในชั้นนี้แห่งเดียว แสดงอยู่ตลอดในชั้นนี้นะ พาอยู่พากิน พาหลับพานอน พาขับพาถ่าย มีแต่เรื่องบรรเทาชั้นนี้ทั้งนั้น มันแสดง ถึงว่าอ้อมารวมอยู่ในชั้นนี้ รวมนี้หมดเลยอยู่ในชั้นนี้

ส่วนที่มันยังเหลืออยู่เป็นธรรมชาติของมันในชั้นนี้ เช่นว่าชอบนะหากชอบในวงชั้นนี้ อันนั้นดีอันนี้ไม่ดี อันนั้นชอบอันนี้ไม่ชอบ มันเป็นอยู่ในวงชั้นนี้เท่านั้น ไม่ได้เข้าไปหาจิตเป็นหลักธรรมชาติ คนละฝักละฝ่าย คนละฝั่ง ว้างั้นเถอะ เป็นธรรมชาติ แต่อันนี้มันก็แสดงของมันอยู่อย่างนี้ จึงได้ว่าสมมุติทั้งหมดนี้มารวมอยู่ในชั้นนี้แห่งเดียว มีเท่านั้น ความชอบนั้นไม่ชอบนี้มี เพราะชั้นนี้เป็นสมมุติ สิ่งเหล่านี้ความรู้ที่ประจำชั้นนี้มันก็มีอยู่ด้วยกัน ว่าชอบนั้นไม่ชอบนี้ เอ้ออันนั้นดีอันนี้ดี อันนี้น่ารักอันนั้นน่าชัง ว้างั้นนะ แต่มันอยู่ในชั้นนี้เท่านั้น

ละ ไม่นอกจากชั้นนี้ มันเป็นธรรมชาติของมัน อันนั้นอร่อยดี อันนี้ไม่อร่อย เช่นอย่างเบื่ออาหารมันก็เป็นอยู่ในชั้นนี้ โอ้ วันนี้ฉันจ้งหันตินะ นี่ก็อยู่ในชั้นนี้ อย่างนี้ละ

จึงได้ดูมันถนัดชัดเจน อยู่ในชั้นนี้ล้วน ๆ ไม่นอกเหนือจากนี้เลย ส่วนกับจิตนั้นเป็นคนละฝั่ง มันไม่มีปัญหาอะไรแล้ว แต่ธรรมชาตินี้มันก็แสดงของมัน ที่นี้จิตเป็นนักรู้ รับผิดชอบ แสดงอะไรขึ้นมาจิตมันก็รู้ ๆ ความรู้ในวงชั้นนี้กับความรู้อันหนึ่งมันก็เป็นกระแสน้ำของอันนั้นที่รับผิดชอบอยู่มันก็มารับทราบกันอยู่นี้ แต่มันอยู่ในวงชั้นนี้เท่านั้น ไม่นอกเหนือจากนั้นไป ที่นี้พอชั้นนี้ดับไปหมดโดยสิ้นเชิง เรื่องสมมุติหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ที่ยังเหลือก็เรียกว่ามาเหลืออยู่ในชั้นนี้

บรรดาพระอรหันต์ท่านที่สิ้นกิเลสแล้วสมมุติทั้งมวลก็มารวมอยู่ในชั้นนี้ ให้ท่านรับผิดชอบให้รู้ให้เห็นมันอยู่อย่างนั้น มีเท่านั้นไม่นอกเหนือจากนั้นไป พออันนี้ดับมันก็พริบหมดไม่มีอะไรเหลือ ขึ้นชื่อว่าสมมุติในสามแดนโลกธาตุดับลงเป็นวาระสุดท้าย คือชั้นนี้ดับ พออันนี้ดับหมดที่นี้สมมุติเป็นอันว่าหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีที่จะมารับทราบสิ่งนั้นสิ่งนี้ อะไรมากวนอีกแหละ อันนี้มีชั้นนี้มันกวนท่านรู้ อยู่ มีเท่านั้นเอง

ที่พูดนี้เราพูดในสิ่งที่ควรพูดได้นะ ที่ไม่พูดได้ที่อยู่ในชั้นนี้ก็มีเยอะ รู้อยู่ในนั้น เรียกว่าชั้นนี้ ส่วนธรรมชาตินั้น จะทำอะไรให้เป็นอะไรอีกมันหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง เพราะอันนั้นเป็นวิมุตติไปแล้ว อันนี้เป็นสมมุติ มันก็แสดงตามสมมุติของมัน อันนั้นที่ผ่านไปแล้วก็ไปอันนั้นไปเสีย ไม่ได้เกี่ยวข้องกันเลยแหละ จะบังคับให้เป็นมันก็ไม่เป็น นั่นละเรียนจิต เรียนธาตุ เรียนชั้นนี้ เรียนโลกเรียนสงสาร เรียนด้วยอรรถด้วยธรรม เรียนอย่างอื่นไม่รู้ ไม่รอบนะ ไม่จบไม่สิ้น ถ้าเรียนด้วยอรรถด้วยธรรมนี้มีวันจบสิ้นลงได้

มีใครละมาพูดอย่างนี้ ฟังซินะ นี่พูดอยู่ในท่ามกลางของโลกสมมุติพูดอยู่อย่างนี้แล้ว พอพูดขึ้นมาก็หาว่าอูตร้อย่างนั้นอย่างนี้ ฟังซิ พวกกองมูตรกองคูด มันเป็นอย่างนั้นละ ฟังซิ คือมันมีแต่ความสกรก การพูดออกมานี้ออกมาจากความไร้สาระของผู้นั้นเอง นั้น จะไปกระทบกระเทือนอะไรกับอรรถกับธรรมเหล่านั้น มันเป็นขึ้นกับเจ้าของ เขาเจ้าของ แสดงความไร้สาระ ความเลวร้ายของเจ้าของออกมาให้เห็นโดยชัดเจน ๆ ส่วนที่จะไปโจมตีอรรถธรรมอันนั้นไม่มีทาง มันก็เป็นอยู่กับเจ้าของ เขาเจ้าของเอง

ความไร้สาระ ความเลวร้ายทั้งหลายอยู่กับผู้แสดงออกมา ไม่ได้อยู่กับที่ไหนนะ อยู่กับผู้นั้นละ นั่นละผู้นั้นแสดงความเลวร้าย แสดงความไร้สาระ ทุกสิ่งทุกอย่าง แสดงออกมาจากผู้นั้นแหละ ธรรมชาตินั้นจะมีอะไร ทำอะไรลงไปมันก็มาเข้าหาเจ้าของ เพราะเจ้าของเป็นภาชนะอยู่โดยดี ทั้งดีทั้งชั่วจะเกิดขึ้นจากเจ้าของ เจ้าของเป็นผู้รับผิดชอบ

ทั้งหมด สมกับว่า กมุขสุโสโกมุขิ กรรมเป็นของของตน แสดงออกดีชั่วขึ้นมาจากเจ้าของก็
ลงหาเจ้าของไม่ไปที่ไหนละ

มันคั่นอย่างนั้นอย่างนี้ เกาบีบๆ แสบๆ เกาไปทุกแห่งทุกหน เราว่ามันเป็นเพราะ
ยาเลยเชียว เราไม่ได้เหมาอื่นละ เป็นเพราะยา จึงทำให้พักยาให้หมด เวลานั้นเป็นยากวน
โรคก็มีอยู่ในนั้นยาเข้ามาเสริมเข้าไปอีกเลยกวนกันใหญ่ นี่เราก็กินยาไปด้วยนะ อะไรๆ ที่
ไม่เคยเกิดเคยเป็นมันเป็นขึ้นหมดในระยะที่เอายามาขมุนุมกัน มาเป็นสนามรบกับเรา เลย
ไม่เห็นมีอะไรเป็นประโยชน์นะ เราดูงั้น เพราะฉะนั้นจึงว่าปิดออก เราอยู่ลำพังเรา
สะดวกสบาย ไปไม่ได้ก็ไม่ไป อยู่เสีย นั้น

ก็ดูแต่เพียงขั้นเท่านั้น มันติดของมันเฉยๆ มันจะเป็นอะไรไป มาเหยียวยาก็เหยียวยยา
ขั้นนี้ เวลาผ่านไปๆ มันก็เลยเกิดเหตุขึ้นกับขั้นนั้นละ ยุ่งกันใหญ่เลย จึงให้พักไปเสีย
หมด ยาไม่เอา ยาเทวดามาจากไหนก็ตามเถอะ หลักธรรมชาติก็คือขั้นนี้ มันอยู่กันได้มันก็
อยู่ อยู่ไม่ได้มันก็ไปเท่านั้นเองหาต้นมันอะไร ก็ไม่เคยมาแล้วนะกับยาเหล่านี้ ฟังมาเป็น
ตอนนี้นะ ตอนเอายามาขมุนุมกัน นี่เราก็กินไม่ได้หลงมัน อะไรมากก็ดูมันๆ มันไม่ได้มาเป็น
ใหญ่กว่าเราสิ่งเหล่านี้ เราดูมันได้ถนัดชัดเจน จึงได้ชัดเจนว่าเป็นเพราะยาว่างั้นเลย ให้
ระงับยาไปเสียหมด เป็นอะไรก็ให้มันเป็นชิ เกิดตายมันมีอยู่กับทุกคนไปตื่นมันหาอะไร
เรียนหรือยี่สิบไม่เรียนเรื่องเกิดเรื่องตายเรียนเรื่องอะไร รู้มันแล้วไปหลงมันหาอะไร มันก็มี
เท่านั้นเอง

(ขออนุญาตค่ะ ไม่ทราบใครจะมาค่ะ) หลวงพ่อสังวาลย์ ที่แรกท่านจะเอาทองคำมา
เราก็บอกว่าเอ้อท่านก็เพียบเต็มที่แล้วก็ควรจะให้ผู้อื่นมาแทนท่าน สะดวกดีกว่าท่าน เราก็กิน
บอกงั้น แต่นี้ท่านก็อยากมา ท่านจะมา เราก็กินปล่อยเอาตามเรื่องหัวใจเถอะ ใจได้สมัคร
พอแล้ว เอาตายที่ไหนก็เป็นมงคลแก่ใจทั้งนั้นละ ปล่อยเลย ควรไม่ควรอะไรก็เป็นเรื่อง
ของขั้นนี้อีกอันหนึ่ง แต่เรื่องของใจนั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง เมื่อท่านยังจะมาอยู่ก็แสดงว่าใจ
ของท่านเป็นอย่างนั้น เราก็กินปล่อย ท่านจะมาอีกมาละ นี่ฟังว่ามาเครื่องบินเที่ยวเข้า
(กราบเรียนครับ หลวงปู่สังวาลย์ไม่ได้มาครับ ให้ตัวแทนมาครับ) เหนอ เอ้อ ให้ตัวแทนมา
ท่านเป็นคนใจบุญสุนทาน

อย่างขานี้เหมือนกัน เขาเราที่แรกว่ามันเป็นไข้อยู่ภายในลำไส้ เลยเอายามาขับ
มันว่างั้นนะ พอขับออกไปมันก็ออกไปปวดหัวเขา เราก็กินบอกว่าเอ๊ะทำไมมันปวดหัวเขา
หมอเขาบอกว่ายาขับมันออกไป ที่นี้ขับออกไปแล้วมันไม่ขับออกไปชิ ขับออกไปอยู่ที่หัว
เขาเรื่อยมา ขับไปอยู่ที่หัวเขาแล้วก็สร้างความหมัดกำลังขึ้นมาที่เขาที่เขา ขาไม่มีกำลัง ที่นี้

มันก็เลยไล่กันอยู่แถวนี้ไม่ออกนะ มันไล่มาหัวเข่านี้แล้วก็เลยอยู่ที่นี้ ใจเราเป็นผู้รับเคราะห์ที่
รับกรรม มีแต่ยามันมีแต่เรื่องผูกมัดเข้าไป มันไม่มีเรื่องคลี่คลายเลยนะ ดูอะไรยาวว่าแก
อะไรฉันลงไปไม่เห็นแปลก เอ้าทำไมเป็นอย่างนี้ ปวดโน้นปวดนี้ มันปวดอยู่หัวเข่า เวลาลุก
ขึ้นเข่าอ่อนขาอ่อน ลูกไม้ขึ้นนะ

นี่ก็คอยที่ว่าใครจะมาแทน (ลูกศิษย์มาแทนครับ) มันเปื้ออาหาร อะไร ๆ เปื้อหมด
มองดูอาหารนี้เหมือนของไม่เคยคบเคยฉันนะเปื้อ อย่างเมื่อเข้านี้เหมือนกันผืนเฉย ๆ นะ
ถ้าอยู่ลำพังเราแล้วไม่ฉัน นี่ก็เกี่ยวขั้วเยี้ย ๆ ก็มาอย่างนั้นแหละนะ ถ้าธรรมดาแล้วไม่ฉัน ถ้า
มันไม่สบายไม่ฉันเลย หยุด เฉย ๆ สบายไปเลย แต่ที่มันก็ทนมาอย่างนั้นละ นั่งก็อย่างนี้จะ
ทนนั่ง มันแปลก ๆ อยู่ตั้งแต่เราเคยพูด เวลาชุลมุนกับชาติบ้านเมืองมันก็ไม่ทำอะไรนะ มันก็
หมุนของมันไปเรื่อย ๆ พอว่ายุติการช่วยชาติแล้วเท่านั้นละมีลักษณะเหมือนเด็กจะตื่นนอน
ยิบเย็บ ๆ อ้าวจะไปแล้วหรือ มีลักษณะยิบเย็บ อย่างนั้นละมันแปลก ๆ อยู่

(ยังมีเรื่องศาสนาอีกเจ้าคะ ศาสนาสำคัญกว่าชาติ เป็นเรื่องของพ่อแม่ครูจารย์
โดยตรง เรื่องของสงฆ์โดยตรง) ศาสนาก็อยู่กับเราหมดแล้วเป็นห่วงอะไร แน่ถ้าจะตอบ
กันก็ตอบอย่างนั้น ทำอะไรดูไม่มีอะไรดีขึ้น ๆ เอ๊ แปลก ๆ อยู่นะ เรื่องศาสนานี้พวกเทวทัต
กำลังเข้าทำลายมากนะเวลานี้ แหม ไปเลือกฟันเอาตัวสำคัญ ๆ เข้ามาด้วย เข้ามาทำลาย
ศาสนา ตั้งเรื่องนั้นขึ้นมา ตั้งเรื่องนั้นขึ้นมา ตั้งแต่ปรตสองตัวนี้ไปอยู่ในวงศาสนา ไม่ได้สงบ
นะตั้งแต่ตั้งพวกปรตพวกผีเข้าไปวงศาสนา ตั้งหน้าไปทำลายจริง ๆ หมด ไม่มีความรู้สึก
เรื่องบาปเรื่องบุญเลย จะเอาให้ได้สมใจ ๆ ที่เป็นกองฟืนกองไฟกองมูตรกองคูอยู่ในหัวใจ
นั้นทั้งหมด ไม่มีอรรถมีธรรมแฝงเลย

(ยอดทองคำทั้งหมดที่ได้แล้วครับ) ทองคำส่วนที่เกิน ๑๐ ตัน ส่วนที่มอบเข้าคลัง
หลวงแล้ว ๓๑๒ กิโลกรัม ส่วนที่อยู่กรุงเทพฯ ๒๒ กิโล ส่วนที่อยู่อุดร ๑๕ กิโลกรัม รวม
ทั้งหมดได้ ๓๕๐ กิโล ชาติอีก ๖๕๐ กิโลจะครบจำนวน ๑ ตัน กรุณาทราบตามนี้

(ตัวแทนหลวงพ่อสังวาลย์นำทองคำ ๑๑๐ กวาบาทมาถวาย) เรียกว่ากิโลกรัมที่
หลวงพ่อสังวาลย์ท่านนำมา ท่านมีจิตใจที่กว้างขวางมาก ฝากความขอบบุญขอบคุณไปถึง
ท่านด้วยนะ ว่าหลวงตาพอใจมากกับทองคำของท่าน และพอใจมากกับน้ำใจของท่านที่ได้
สร้างคุณงามความดีมาอย่างกว้างขวาง หายากพระอย่างท่านนี่นะ เพราะฉะนั้นหลวงตาจึง
ขอขอบบุญขอบคุณมาทั้งทองคำนี้ด้วย ขอขอบบุญขอบคุณในน้ำใจของท่านที่กว้างขวางเบิก
บานยิ้มแย้มแจ่มใส ทำประโยชน์ให้โลกได้อย่างกว้างขวางมาด้วย เข้าใจหรือ (สาธุ) พอใจ

และขอขอบบุญขอบคุณทั้งสองที่อุตสาหะพยายามทำหน้าที่แทนหลวงปู่สังวาลย์มาด้วย
เช่นกันนะ ขอขอบบุญขอบคุณ เอื้อพอใจ

ทีนี้จะอนุโมทนานะ และมีอะไรอีกไหมล่ะเกี่ยวกับหลวงปู่สังวาลย์ (ตอนนี้อาการ
ไม่ดีครับ ปอดไม่ทำงาน พระอุปัชฌาย์ให้กราบเรียนถามว่าจะนำท่านเข้าโรงพยาบาล
เพื่อให้เครื่องช่วยหายใจไหมครับ) ถ้าตามความเห็นของเราแล้วก็ไม่เข้าแหละ ปล่อยตาม
สภาพนั้นเลย ให้ท่านอยู่สะดวกสบายท่าน ไม่มีอะไรบกวนท่านนะ นี่เป็นความรู้สึก
ความเห็นของหลวงตานะ เพราะมันหมดสภาพแล้วเอาเข้าไปก็ไม่เห็นมีอะไร มีแต่สิ่งจะ
กวน ถ้าเกี่ยวกับหมอล่ะหมอล่ะก็ต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ก็กวนกันเฉยๆ ซึ่งไม่เกิด
ประโยชน์อะไรแหละ สู้ด้วยความสงบไม่ได้ ให้ท่านอยู่อย่างนั้นละดีแล้ว

หลวงตาเองก็เป็นอย่างนั้น เมื่อมันดูอะไรๆ มันหมดสภาพแล้วปิดอกหมด เราอยู่
เฉพาเรา เป็นสภาพของเราเอง นี่เหมาะกว่าทุกอย่าง เข้าใจแล้วหรือ เอาละทีนี้จะ
อนุโมทนานะ โมทนาขอบบุญขอบคุณไปถึงหลวงปู่สังวาลย์และบริษัทศรัทธาทั้งหลายโดย
ทั่วกันด้วยนะ ให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th